

til områder som flere i beskæftigelse, udvikling af kvalitet i velfærd, en stødpude over for pres på skattegrundlaget og justeringer, hvis det bliver nødvendigt.

Regeringen har med »En holdbar fremtid – Danmark 2010« fremlagt en sammenhængende strategi for, hvordan vi forholder os til de kommende års udvikling og udfordringer. Men kan ikke basere en strategi på enkeltsager eller på overbud.

Vi har som mål, at beskæftigelsen stiger med 100.000 mennesker frem til 2010. Det er ikke den umulige opgave, den indimellem gøres til. Mange færre trækker sig nu tilbage tidligt end for blot få år siden. En stor del af fremgangen i arbejdsstyrke og beskæftigelse vil komme, hvis vi holder fast i den lavere afgang, vi allerede har opnået.

Men derved opnås målet ikke alene. Vi skal også udvikle det rummelige arbejdsmarked, indvandrere skal integreres bedre, og på virksomheder og arbejdspladser skal det sociale ansvar prioriteres højere. Der skal sikres et bedre arbejdsmiljø og mindre nedslidning. Vi skal åbne arbejdsmarkedet for dem, der ikke har haft mulighed for at være med endnu. Vi har muligheden nu i en tid, hvor der er brug for mere arbejdskraft. Arbejdsløse, de lidt ældre, mennesker med færre kræfter, indvandrere – der er brug for alle i de kommende år.

Vi kan altså opnå en større beskæftigelse, men den kan ikke stige i det tempo, vi har været vant til i 1990'erne. Det er der simpelt hen ikke mennesker til. En helt ny udfordring. Når den samlede beskæftigelse ikke længere kan stige så hurtigt, ja, så kan det offentlige forbrug heller ikke vokse som hidtil. Der skal også være plads til stigninger i den private beskæftigelse.

Men det at holde det offentlige forbrug i en lidt lavere vækst er heller ikke en opgave, der skal gøres mere besværlig, end den er.

Vi havde en kraftig vækst i det offentlige forbrug i årene 1995-98. Der var brug for det efter 1980'erne, og der var en stor og stigende efterspørgsel efter uddannelse, sundhed og pasning af børnene, en efterspørgsel, som det var helt afgørende for regeringen at møde, dels fordi det er væsentlige løsninger i sig selv, dels fordi det medvirkede til at skabe grundlaget for afskeden med den kolossale arbejdsløshed, vi overtog.

Siden 1998 er det offentlige forbrug vokset langsommere og i et tempo, der er foreneligt med det, vi regner med at kunne få plads til frem til 2010. Den store opgave er at sikre stigen-

de kvalitet for pengene. Med den mere begrænsede vækst i ressourcerne skal vi blive endnu bedre til at bruge den nye teknologi, organisere os bedre og prioritere mere.

Vi vil prioritere den størst mulige vækst til sundhed, uddannelse, pasning og pleje for andre områder. Her kan vi opretholde en vækst nogenlunde som den, vi har kendt i de senere år.

Til gengæld må vi prioritere nøjere og være noget mere tilbageholdende med initiativer på andre områder i den offentlige sektor, hvor opgaverne ikke behøver at være så personalekrævende fremover.

Det kan vi opnå med en konsekvent brug af ny teknologi, fokus på mere kvalitet i den offentlige service, moderne ledelse og inddragelse af medarbejderne, bl.a. i forbindelse med udbud.

Regeringens nye initiativer til bedre anvendelse af IT og digitalisering af den offentlige forvaltning bliver et vigtigt instrument for at nå dette mål. Sådanne initiativer vil indebære, at vi får mere kvalitet og flere ydelser for den samme økonomiske og menneskelige indsats. Men vi skal ikke gå efter den form for effektivitet, der blot sigter mod at gøre tingene billigere. Så bliver, viser erfaringen, både kvaliteten og arbejdsmiljøet hurtigt ofret.

For regeringen handler det om at gøre den offentlige sektor bedre. Derfor vil vi lade gevinsterne ved effektiviseringer blive i den offentlige sektor, de skal bruges til højere kvalitet på de vigtigste velfærdsområder.

Det siges ofte, at effektiviseringer under alle omstændigheder er et gode. Man skal selvfølgelig gøre sig bestræbelser for at nå dem, men man skal navnlig være klar over retningen, og man skal være klar over, hvad man vil bruge dem til. Det har regeringen svaret på.

Hvad så med skattegrundlaget? Er det under pres? Det er der mange der siger, og dermed altså også grundlaget for den offentlige velfærd.

Som med så meget andet skal man heller ikke her overdrive problemet. Men der er grænser for, hvor høj skatten kan være, og derfor har regeringen også haft det som en særlig målsætning, at vi ikke har skullet øge skatterne i den forløbne periode, vi har holdt det samlede skatte tryk i ro.

Derfor lægger regeringen heller ikke i det næste tiår op til stigende skat. Vi har tilmed afsat en stødpude på ca. 1 pct. af vores bruttonationalprodukt, som over de kommende 10 år skal kunne opfange pres, som vi kommer ud for fra ud-